

Vizit éjes éjjel

Tálas-Tamássy Tamás:

Vizit éjes éjjel

✘ Dr. Tálas Tamás 1973 és 1981 között élt és dolgozott városunkban. A rendelőintézetben először körzeti, majd sebészorvosként kezelte a járás betegeit, sérültjeit. Ezután mint körzeti orvos folytatta munkáját egy Buda környéki településen. Közben két évet külszolgálatban töltött a líbiai Tripoli egyik polyklinikáján. Néhány éve magánorvosként működik.

Több, mint tíz éve foglalkozik írással. Különböző lapokban jegyzetei, publicisztikái, interjúi jelentek meg. Az egészségügyben eltöltött fél évszázad élményeiből, újságírói anyagaiból és a fantázia világából egy könyvet állított össze, amely tükre fél évszázad egészségügyének, és az azt befogadó magyar valóság egy szeletének.

Részlet a könyvből:

első tétel

con tensione

– Ne legyen már úgy betojva!

A lármás nővér rántott egyet a vánkoson, mintha lelket akart volna rázni a doktorba, aki az éjjeli szekrény fiókjába rakosgatta a cuccait. A testes nő korát és alkatát hazudtolva táncolt a röpködő fehér vásznakkal, amint szétterítette a lepedőt, és a takaróra felrángatta a tiszta huzatot. A doktor egy kicsit meglepődött, hogy volt a nővér izgó-mozgó fenekére szánt néhány pillanata. Eszébe jutott, hogy ezeknek az idomoknak a korai változata negyven évvel előbb hogyan vitte

magával az ifjúság szemét: Joli a kikeményített fehér vászon alatt hullámzó dinnyék öntudatával vonult a folyosón, hátában és hátsójában a sebészinások kattogó tekintetével. A fiatal ápolónő valószínűtlenül vékony volt, mozgását csak a gravitáción kívül értelmezhetette a lihegő kandúrhad. A helyzet izgalmát fokozta, hogy Jolinak stabil, közeli vőlegénységet ígérő partnere volt, minősítéssel a helyi birkózó szakosztályban. Látszott a fülén. A doktor visszafordult.

– Nem vagyok betojva, de a nyakamat fogják elvágni, nemde?

– Eddig még mind túlélte.

– Jó, nem keresztben vágják, hanem hosszában, de akkor is a nyakam. Hogy szokták mondani? Csak a nyakam lesz véres.

– Mit izgul? Ismeri a tanárt, nem?

– Persze, hogy ismerem. Nem is neki szól a frász, hanem a helyzetnek. A fene se gondolta negyven éve, hogy ide jutok?... Mondja, kedves Jolán, ki tette a fenolftaleint a kakaómba?

– Honnan jutott most az eszébe a hashajtó?... A Piri.

– A sovány fekete a földszintről?... Nem néztem ki belőle... Amúgy válaszom a kérdésére: az emberi agy bukfencei kiszámíthatatlanok. Nem tudom, észre vette-e, azonnal válaszolt. Tehát, magában is megmaradtak a fontosabb események. A szolidáris légkör ritka megnyilvánulása volt, ahogy kórusban röhögtek rajtam a klozetjárás közben.

A doktor pakolt tovább, a nővér befejezte az ágyazást.

– Hozok lázlapot, addig ezt a papírt töltse ki. Nemsokára jön az anesztes, a hozott leleteit készítse elő.

– Át lehet öltözni?

– Sőt! Megkérem rá, legalább elviszem a ruhákat a gardróbba.

– Aztán már csak szökni lehet pizsamában, mint a filmekben.

– Nem fog maga megszökni... Bár az osztályt ripsz-ropsz otthagya. Akkor az olyan szökésképe volt.

– Nem megszöktem, hanem úgy alakultak a dolgom. Miért nem akart elcsábítani? Lehet, hogy maradtam volna.

– A duma, az a régi... Na, készüljön, mindjárt itt a doktornő. Feszengve vetkőzött, úgy érezte, ez az átöltözés csinál belőle beteget. Eddig a szakmabéli vendég szerepét játszotta, a pizsamával visszavonhatatlanul el fogja foglalni a

betegstátuszt. Az új szerepről eszébe jutott Joli figyelmeztetése, készítse elő a leleteket. A papírokat számba véve még mélyebbre süllyedt a taszító közegbe.

– Hoztam lázmérőt is, dugja be. Adja a leleteket, beírom.

A nővér megírta a lázlapot, a kórlapot a leletekkel az ágy végén hagyta.

– A doktornő itt van a szomszéd szobában, mindjárt jön... Aztán majd meséljen, mi lett magával?

Összenyalábolta a padlóra lökött lehúzott ágyneműt, és eldöngött folyosóirányba.

Lassan végzett az átöltözéssel, várt. A kolléganő késett. Majdnem elnevette magát. Késett? Mihez képest? Ha egy óra múlva jön, akkor is időben lesz. Hiszen most neki semmi dolga. Ez egy más világ, ebben ő egy munkadarab. Ha minden igaz, holnap „megmunkálják”. A leletek nagyjából rendben voltak, az utóbbi időben – amióta a maga ura volt – a vérnyomása is megszélidült. Felemelte, átfutotta a papírokat, aztán visszatette a takaróra. A tanárral már mindent megbeszéltek. Sokáig úgy látszott, hogy megússza a műtétet, de az átkozott zsidóság, fájdalom újra és újra felerősödött, a fogása meg egyre gyengébb lett, talán még ügyetlen is. Nincs más választás. Arra gondolt, hogy azzal is meg kell majd elégednie, ha nem romlik tovább.

Az ablakhoz lépett. Szemben panelház. Az erkélyeken a szobák lakói tükröződtek. Egyiken botanikai tanulmány, a másikon gyerekruhák kiterítgetve, a harmadikon vasrács, ízléstelen, geometrikus mintával. Az íves út szélén csenevész fa ácsorgott, távolabb, mintha valahonnan a múltból bújt volna elő, újabb panel tornyosult a járda fölé. Az erkélyek ritmusa azon már zavartalan volt, a részletek elmosódtak a távlat függönye mögött.